

Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У. 7157/12
14.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., ..., .., против тужене Републичке агенције за електронске комуникације Републике Србије (РАТЕЛ), ради поништаја решења туженог органа број 1-02-3491-816/11-52 од 30.04.2012. године, у предмету емитовања, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем тужиоцу су, као оператору са значајном тржишном снагом на veleprodajном тржишту (физичког) приступа елементима мреже и припадајућим средствима, у поступку измене и допуне Стандардне понуде за услуге рашчлањеног приступа локалној петљи, у ставу I диспозитива, одређене следеће измене и допуне Стандардне понуде за услугу рашчлањеног приступа локалној петљи А.А. од 12.04.2012. године: 1) У тачки 2. Услуге рашчлањеног приступа у локалној петљи, подтачка 2.1. потпуни рашчлањени приступ локалној петљи став 2. алинеја 3, подалинеја 3. мења се и гласи: "да Оператор корисник поднесе захтев А.А. за потпуни рашчлањени приступ локалној петљи"; 2) у тачки 2. Услуге рашчлањеног приступа локалној петљи, подтачка 2.2. Дељени приступ локалној петљи став 2. алинеја 3, подалинеја 3. мења се и гласи: "да Оператор корисник поднесе захтев А.А. за дељени приступ локалној петљи"; 3) у тачки 2. Услуге рашчлањеног приступа локалној петљи, подтачка 2.2. Дељени приступ у локалној петљи, у ставу 3. бришу се речи: "splitter на страни главног разделника набавља А.А., а трошкове сноси Оператор корисник. Splitter на страни крајњег корисника испоручује, монтира и одржава Оператор корисник"; 4) у тачки 11. Цене за услуге рашчлањеног приступа локалној петљи, подтачка 11.1. Услуга рашчлањеног приступа локалној петљи, 11.1.2. Стављање на располагање и прикључење, у делу Једнократна накнаде додаје се нова алинеја која гласи: "- Набавка инсталација и повезивања Splitter-а (у случају заједничког приступа локалној петљи)". Ставом II диспозитива обавезан је тужилац да у року од 8 дана од дана пријема решења изврши измену Стандардне понуде из

претходног става на начин који је одређен ставом I диспозитива овог решења, да исту објави на својој интернет страници и истовремено је достави Републичкој агенцији за електронске комуникације. Ставом III диспозитива, констатовано је да је ово решење коначно и да ће бити објављено на интернет страници Републичке агенције за електронске комуникације.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој Управном суду, препорученом пошљицом, дана 30.05.2012. године, тужилац оспорава законитост побијаног решења туженог органа, јер није правилно примењен Закон о електронским комуникацијама и подзаконски акти донети на основу истог, што у поступку доношења оспорене одлуке није поступљено по правилима поступка, те са разлога што је чињенично стање непотпуно или нетачно утврђено, односно што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Сматра да је диспозитив побијаног решења неодређен, а да његови разлози противрече самој изреци, као и то да чак и да је тужени имао основ да донесе побијано решење, она га је могла донети само из разлога неусклађености са Правилником о минималном садржају, нивоу детаљности и начину објављивања стандардних понуда ("Службени гласник РС", бр. 70/11). Такође, сматра да образложење побијаног решења не садржи разлоге са којих налази да стандардна понуда тужиоца за услуге међуповезивања са јавном фиксном мрежом тужиоца од 12.04.2012. године не садржи минимални прописани садржај, да не задовољава захтеве који се тичу прописаног нивоа детаљности, односно да није објављена на Правилником прописан начин. Посебно истиче да побијано решење по својој правној природи заправо представља одлуку о усклађивању коју је, под одређеним условима, могла донети у складу са чланом 47. став 4. ранијег важећег Закона о телекомуникацијама, који је престао да важи даном ступања на снагу Закона о електронским комуникацијама у јулу 2010. године. Наводи да погрешно примењује и одредбу члана 12. Правилника о минималном садржају, нивоу детаљности и начину објављивања стандардних понуда ("Службени гласник РС" бр. 70/11), који такође не предвиђа, нити сходно одредби члана 64. Закона о електронским комуникацијама, може да предвиди могућност доношења "одлуке о усклађивању" у смислу раније важећег прописа који више није на правној снази, већ само могућност тужене да захтева измену стандардне понуде. Истиче и да је погрешно применила, односно да није применила обавезу из члана 67. став 5. Закона о електронским комуникацијама, јер није водила рачуна о сразмерности обавеза које намеће тужиоцу, а посебно што није ценила улагања тужиоца и ризике који се односе на неизмирена потраживања по основу пружених телекомуникацијских услуга, с обзиром да је тужилац власник локалне петље, чиме је искључиво тужилац изложен ризицима неизмиревања потраживања по основу пружених телекомуникационих услуга. Указује и да погрешно сматра да преузимање дугова крајњег корисника представља условљавање Оператора корисника, те наводи да је наведено питање решено у спору између А.А. и Б.Б. где је решењем број 1-каб-1221-4/10-31 од 19.10.2010. године заузела став да претходни дугови крајњег корисника не могу да утичу на поступак рашчлањивања петље, при чему занемарује чињеницу да је тужилац против наведеног решења покренуо управни спор пред Управним судом. Предлаже да суд уважи тужбу, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поново одлучивање, као и да тужену обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора.

Тужени орган је у одговору на тужбу, оспорио наводе тужбе у целостим истичући да је, у оквиру својих надлежности, правилно и законито спровео поступак, ценио све доказе и чињенице од значаја за доношење оспореног решења и исто донео на основу позитивно правних прописа који регулишу област електронских комуникација. Поред осталих навода изнетих у одговору на тужбу, тужени је остао у свему при разлозима из

образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврђено да је тужилац решењем Републичке агенције за електронске комуникације број 1-02-3491-568/11-37 од 29.11.2011. године, одређен за оператора са значајном тржишном снагом на veleпродајном тржишту приступа елементима мреже и припадајућим средствима (укључујећи дељени и потпуни рашчлањени приступ локалној петљи), те су му одређене одговарајуће обавезе у складу са Законом о електронским комуникацијама ("Службени гласник РС" бр. 44/10). На основу овог решења, Агенција је својим дописом од 19.12.2011. године, упутила захтев тужиоцу којим га је обавезала да, у року од 60 дана од дана његовог пријема сачини и достави Стандардну понуду за услугу рашчлањеног приступа локалној петљи. Тужилац је дана 20.02.2012. године доставио туженој Стандардну понуду за услугу рашчлањеног приступа локалној петљи Предузећа за телекомуникације А.А. а.д. коју је, у циљу утврђивања да ли је иста сачињена и објављена у складу са Законом, Правилником и другим актима Агенције, сагласно одредби члана 64. Закона и члана 12. Правилника о минималном садржају, нивоу и детаљности и начину објављивања стандардних понуда размотрила, те је у сврху стварања услова спречавања монополског понашања оператора са значајном тржишном снагом, тужиоцу дописом број 1-02-3491-816/11-16 од 09.03.2012. године, упутила захтев за измену и допуну Стандардне понуде. Поступајући по наведеном допису - захтеву за допуну за измену и допуну Стандардне понуде, тужилац је дана 20.03.2012. године доставио Агенцији измењену Стандардну понуду у којој није у целости поступио у складу са захтевом Агенције од 09.03.2012. године, након чега је тужени организовао састанак са представницима тужиоца у сврху обезбеђивања учешћа странке у поступку, о чему је састављен записник број 1-02-3491-816/11-40 од 05.04.2012. године, који су потписали представници обе стране. Након овога, утврђено је да је сагласно закључцима са састанка и дописа Агенције број 1-02-3491-816/11-39 од 05.04.2012. године, тужилац дана 12.04.2012. године доставио, између осталог, и измењену Стандардну понуду за услугу рашчлањеног приступа локалној петљи. Како је тужилац и уз допис од 12.04.2012. године, доставио делимично измењену Стандардну понуду, Агенција је у складу са својим овлашћењима одредила измене и допуне односно осталим решењима одредила измене и допуне у подтачки 2.1., 2.2. и 11.1. стандардне понуде на начин ближе описан диспозитивом оспореног решења.

Чланом 3. Закона о електронским комуникацијама ("Службени гласник РС", бр. 44/10...62/14), одређени су циљеви и начела регулисања односа у области електронских комуникација, и исти се заснивају, између осталог, на обезбеђивању међуповезивања електронских комуникационих мрежа и услуга, односно оперетора, под равноправним и узајамно прихватљивим условима, подстицању конкуренције, економичности и делотворности у обављању делатности електронских комуникација, на технолошки неутралној основи.

У члану 8. наведеног закона дефинисане су надлежности Републичке агенције за електронске комуникације.

Чланом 53. став 1. истог закона, прописано је да оператор има право да у складу са одредбама овог закона, оствари међуповезивање са другим оператором, као и приступ елементима мреже и припадајућим средствима другог оператора, ради пружања електронских комуникационих услуга крајњим корисницима, док је према ставу 3. истог члана наведеног закона, оператор са значајном тржишном снагом дужан да понуди другим операторима међуповезивање и приступ у складу са одредбама овог закона и решењем Агенције којим је одређен за оператора са ЗТС.

Одредбом члана 64. став 1. истог закона, прописано је да се обавезе објављивања одређених података односе посебно на рачуноводствене податке, техничке спецификације, карактеристике мреже, услове понуде и коришћења (укључујући и ограничења), рокове важења понуде и цене, у вези са услугама међуповезивања и приступа. Оператор са значајном тржишном снагом (ЗТС) коме је одређена обавеза недискриминаторног поступања, дужан је да, на захтев Агенције, у року од 60 дана од дана пријема захтева, сачини и објави стандардну понуду за међуповезивање и приступ (став 2.). Оператор са ЗТС на релевантном продајном тржишту приступа елементима мреже и повезаним средствима, дужан је да на захтев агенције у року од 60 дана од дана пријема захтева, сачини и објави стандардну понуду за рашчлањени приступ локалној петљи (став 3.). Стандардна понуда из става 2. и 3. овог члана сачињава се у складу са потребама тржишта и садржи опис, техничке и комерцијалне услове за међуповезивање и приступ, одосно рашчлањени приступ локалној петљи, (став 4.). Стандардна понуда мора бити рашчлањена на појединачне компоненте у мери која омогућава заинтересованом оператору избор одређене компонентне понуде, без обавезе да прихвати друге компонентне понуде, које му нису потребне ради пружања услуге која је предмет међуповезивања, односно приступа (став 5.). Агенција ближе прописује минимални садржај, ниво детаљности начин објављивања стандардне понуде из става 2. и 3. члана (став 6.). Ако оператор не поступи по захтеву Агенције из става 2. и 3. овог члана или ако Агенција утврди да стандардна понуда није сачињена у складу са актом из става 6. члана, Агенција доноси и објављује стандардну понуду за међуповезивање и приступ, односно рашчлањени приступ локалној петљи.

Чланом 65. став 1. истог закона, прописано је да се обавеза не дискриминаторног поступања односи на једнако поступање оператора са ЗТС приликом пружања услуга међуповезивање и приступа у упоредивим околностима, док је према ставу 2. истог члана, оператор са ЗТС дужан да, у складу са обавезом из става 1. овог члана, другим операторима пружа услуге под једнаким условима и са истим квалитетом као што то чини за сопствене потребе, односно за потребе повезаних лица или партнера.

Одредбом става 67. став 2. Закона, прописано је да обавеза из става 1. овог члана одређује се нарочито ако се утврди да би ускраћивање приступа, неоправдано условљавање или слично ограничавање од стране оператора са ЗТС, спречила развој конкуренције на малопродајном нивоу или угрозило интересе крајњих корисника. Обавеза омогућавања приступа и коришћења елемената мреже припадајућих средстава односи се на удовољавање оправданим захтевима других оператора за приступ и коришћење одређених елемената и мреже и припадајућих средстава оператора са ЗТС.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања

ствари, правилно је поступио тужени орган када је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, с обзиром да је у проведеном поступку, без повреда правила поступка, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, на које је правилно примењено и материјално право. Ово разлога што је тужени, у оквиру својих надлежаности и овлашћења из члана 8. наведеног Закона о електронским комуникацијама, ценио све доказе и чињенице који су од значаја за доношење оспореног решења, за чији диспозитив, суд налази, да је концизно састављен, јасан и прецизан, тако да не даје повода различитим тумачењима, те да садржи тачно одређену одлуку којом је одлучивано у конкретном случају. Стога се не могу прихватити наводи тужбе, да је диспозитив оспореног решења нејасан и неразумљив, те да је исто неизвршило.

Суд је ценио и наводе тужбе, да тужени орган погрешно примењује одредбу члана 12. Правилника о минималном садржају, нивоу детаљности и начину на објављивање стандардних понуда као и члан 64. Закона о електронским комуникацијама, па налази да су исти неосновани. Ово стога што је Агенција сагласно наведеним одредбама Закона односно Правилника размотрила достављену понуду, те је утврдила да иста није састављена у складу са одредбама члана 3. тачка 2. и члана 65. и 67. Закона, због чега је и тражила од тужиоца да изврши допуну и да измени и допуни одређене делове Стандардне понуде, по ком захтеву тужилац није у целости поступио, након чега је тужени, оспореним решењем, извршила измену и допуну Стандардне понуде.

Суд је такође имао у виду и наводе тужбе који се односе на преузимање дуга крајњих корисника а који се односе на став 1. тачка 1. и 2. диспозитива оспореног решења, али налази да је тужени правилно, руководећи се начелима регулисања односа у области електронских комуникација који треба да обезбеде предвидивост пословања и равноправних услова за пословање оператора, сагласно одредби члана 67. став 2. Закона нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Суд је имао у виду и позивање тужиоца на управни спор који се води у предмету У. 29529/10 (у тужби погрешно означен као У. 25529/10), али налази да је исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да је у предметном управном спору поступак по тужби тужиоца обустављен, јер је тужилац тужбу повукао.

Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога што је тужбом оспорено решење, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, на које је правилно примењено материјално право, а у образложењу оспореног решења јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози, којима се руководио тужени орган приликом доношења решења.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитиву ове пресуде.

Имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору, суд је одбио његов захтев за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде на основу одредбе члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, на чију примену упућују одредбе члана 74. ЗУС-а.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.05.2015. године, 25 У. 7157/12

Записничар
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД